

שצוה די יום די פריש זי לך שנת תשי"ז.

ספרת רב הא
 שאון געלעזי
 רבנו יונה.
 ברבנו יונה: "מי שירצה להחזיר וכו'".
 חומרת רב הא שאון הוא כדי לקיים סמיכת אצלה לעולם.
 ומתן אג זה על ידי תפילה שנית.

רה"ק
 נדבה
 א"ש
 קל"ה
 זאונים
 כראובן
 אין
 להתפלל
 נדבה
 קל"ה.
 ורב הא שאון סובר דיש להתפלל גמלת נדבה אפילו בלילה,
 וגם הוא חולק עם הרמב"ם. דשטת הרמב"ם הוא דאין לפלוג
 נדבה בלילה. רמב"ם ס"א הלכות תפלה פ"ו: "ויש מן האוננים
 מ' שהורה שאסור להתפלל תפלה נדבה בשבתות וימים טובים לפי
 שאין מקריבין בבם נדבה אלא חובת היום הלכך... משנה דשטת הרמב"ם
 הוא דאין להתפלל ^{נדבה} כל היכא דאין להביא קרבן נדבה כמציאות. אכ בלילה
 אין להתפלל נדבה.

ויב הא שאון התנצל לשיטה זו ואמר שאף דאין שוחטין צולת נדבה
 בלילה, מ"מ "אכריה ופזריה של צולת נדבה קריה כל הלילה" הלכך
 יבוא להתפלל אכ משעת נדבה דתפלה נדבה תלמי על הדת
 הראו' בהבאת קרבן נדבה.

תימא
 ובאמר דף שילת רב הא שאון ^{הכא} נכא חכ שאקריביה באגריה
 ופזריה זה חובה אחר ששקדו ^{הקרבן} דין הקרבן געלמו הוא

נדבה, אלא תנאי הקדמתו כמו הקדמת אגריה ופזריה גרי זה קוצאי
 אגריה. ואין ראיה שמתפלליה נדבה בלילה.

דאמר רשב"ם: "הוא שיש להפסיק בין תפילה לתפילה".
 נדבה בלילה, אלא שיש להפסיק בין תפילה לתפילה.
 ויש להפסיק בין תפילה לתפילה.

נדבה בלילה, ויש להפסיק בין תפילה לתפילה.

קרבן
 על
 דה"ס
 קרבן
 צולת
 נדבה
 אחר
 כמציאות
 ופזריה
 הדין
 הא
 אגריה.

ובליה דליכא חזרת השל ליכא גפילת הלבוו בכל אופן.
ואי לא הפסיד כלום ככה שיסמוך שאולי לעולם נצבה בצבחה
ואי מדוד אתו רב האי עמי אירסא ב דהראשונה היא זקא חובה
ואזרה קושיה למקומה.

הירושלמי
אירסא ב

אלא יש לתרץ האירסא השנייה עפי הרמב"ם בכה
כגוף הרמב"ם פי הלי גפלה הלכה ו'

הרמב"ם
אין צ"ל
אלא חמדי
שקמה
דואים
אין צ"ל
וכחדייך

היא שגיה דוחז התפלה ונצבר שכבר התפלל פוסק

אפילו באמצע הרכה. ואם היתה תפלה צריכה אינו פוסק
שלא התפלל אורה בתחילה אלא עד זמנו שאנה חובה."

אזה יראה זמן נצבה אפסלת לתפלת חובה זמן צריך

~~נצבה לחובה. ואם התפלל גפלת נצבה כשחברו המוקד או גמול~~

~~גפלת נצבה ולא חובה צריך ואם התפלל הראשון נצבה זה~~

ואם יחיה מאת שנתה ברה"ם פ"ה הלי תפלה הלי ע' נאמן אנשא

הרבה להתפלל [אנחה] גדולה וקטנה ונחת רשות וכו'

מקצת האומים שאין יאוי להתפלל רשוג אלא השדולה

אזה יראה זמן גפלת נצברה בראשונה כפי אננו

יזא ככה חובה גפלת חובה ויכא להתפלל אחי כן. גמי

אן צירוף. "מאין כן בתפלה צריכה."

דהיי גזריה ככה ברמב"ם זאם התחיל בחובה

ונצבר להתפלל יכא להשליט הנצבה זיש צירוף. ואי

אם התפלל נצבה בראשונה ולא התפלל חובה, אנה

יכא להתפלל עדו תפלה של חובה דהיי יל חובה

גכ שנתה הנצבה. ואי אפסלת זה אף להתפלל

ויין זיש
צ"ל
אינו
זכא
הדיו
כשחבר
נצבה.
הלכה
היא
זקא
חובה שנתה

אזי

בין השמות: ספק בין השמות היו ספק דתרת דסתר דיום ולילת.

גית
דסתר

מפני דהפסוק הראשון כתוב "ויקרא ה' לאור יום ולחושך קרא לילה" ואז דרשין לא היה שם כלל מזה דיום ולילה גלוי באור

וחושך. ובפסוק השני כתוב "יהי מאור בקיד השמים לכהיל"

בין היום וקין הלילה והיו לאור ולאודדים ולשמים ולשמים."

היינו דלילה ויום גלוי במה וסקדלה. ואי אפשר לומר

דכבר אמ כתו הפסוק הראשון וגם כתו הפסוק השני. ואין פסוק

שלישי להפריד ביניהם. הלכך הו' בין השמות אמ לילה (לפסוק

השני) וגם יום (לפסוק הראשון) וכיון גרתי דסתר ונולד הפסוק.

וכמו כן אמרנו דהו' פסוק דתרת דסתר.

אבס

ל
ל

בא"ה רמ"א פסק דהדרב שמש היינו שקידת החמה ולא לאור

בא"ה

הכוכבים וכן ראוי באין. ואמר דרמ"א באין היינו לפי דב

כא

הא

כ"י

י"ס

ד"ק

ה"י

י"ב

ה"ג

ה"ד

ה"ה

ה"ו

ה"ז

ה"ח

יום דאמר בין השמות כהר"ל דין דלילה ודר"ן דדמוזי אור"

דיש תשובה שלא נדבחי השר"א. (ספר דמוזי אור מאב ר' יחיאל אישמן רב כסולאני

ולפי השר"א צריך להבין איך נוצר בהלכות שבת

דלילה? אמר הכוכבים? ונראה דלוחז מהפסוק ולחושך קרא

לילה."

אמר בו אחר אר וכו'. מעשה שדע נכנס לאחא מן החמה וכו'.

בסגרה כוונ סובר כר"א אלא שנתן שינוי יום ק"ל.

כונה אמרין .. וכוון אמ דשכ מעלה עמוד השנה יצא"

וכמי אשנז סברי בלוט ^{דצריך הכרה} קבא אפילו בדיעבד זהכרה בו מעכב. ולוט

כאן ואם בדלף ח: ד'ה לא לדולם עליא הוא בא"ד" לאו דוקא אצ אלא

שליך לעמין לכו הפחול שזרה דחמניתן עד שיכיר בין תכלת לכת"ג

סברי דק"ש אנו תלו בליל יום אלא אמר ^{לילה} קצת אוקרם די"ע

מפלי המעב ומחטיק ביום קצת מאמר דהינו מבנות תכלת לכת"ג.

~~דבר~~ אבל חבמי ספרד תלקו וכתבו ^{דכילה} היו דוקא

וכמי
ספרד

בלילה, וביום היו מדמז השנה דנמדד קנה מדכ הדפיה של

חם ולילה, וזה דלריכום הכרה בין תכלת לכת"ג היינו ית

לכת"ג אלו בדיעבד קורא אפילו משירלי עמוד השנה.

א"י . היה לו להתבאר תכלת קצרה. זה הלכה היא ^{לכת"ג} דצ"ח

הוא דתבאר תקי. וברמ"ם פסק דאין להתבאר במקום

שבו שאם יפול ואפילו אם יש לו כונן לא יצא ואין כוננו

למשל לכת"ג.

א. ויש עוד שיטה של היראים וסבורים דמתיילין למטה ארצה שהיא
 מתחלה לית אריות הדין, ושיטה זה לא נקראת. From the time
 the sun first hits the horizon.

וכוא סוכר דמיל היו ית' רעד ודג האמת הקרה הוא יג' רעד.
 ואנו נוכחים להלך בנרות דרך שבת ית' רעד קודם הקרה כדי
 שלא נכנס בספק היראים.

ג. תוס' היה לך להתפלל גפלה קצרה :

גמ' בין הבינו לתפלה קצרה: במחשבה במצוקת הבינו צריך לאחז
 אי לפניה ואי לאחריה. (ברוך וכו' ורע וכו') משא"כ בגפלה קצרה דאורייתא
 רק צרכי דמק אריות דרוק ארבי כי שחזר תפלה."

גמ' בין
 הבינו
 לתפלה
 קצרה

ואף שהבינו הוא יותר קצר מש"ך דלמא א"ה אינו נקרה גפלה קצרה
 כי בקיום אכתי אנו קצרה דהא קיים כל מה שקיים אלו היה מתפלל ש"ך דלמא.
 וא"כ דיקר הנ"ל בין הבינו לתפלה קצרה כוא שבינו אית לה ספקות
תפלה ותפלה קצרה ע"ת לה שם תפילה, ואחרי תפילה קצרה
 צריך להתפלל ש"ך בשלושים ושיקרא במקום בטוח, משא"כ גבינו
 שברי יצא דל ידו ידו חוצה תפלה. הלכך אחרי תפלה קצרה
 במקום סכנה, אבל אנו אחרי הבינו במקום סכנה, דאסור
 להתפלל במקום סכנה דלוקטנונו יש למ' תפילה.

סכנה
 גמ'
 גמ'
 גמ'

יש גוס' ליה וזונן יבא שמי וכו'...

לפי תוס' "רבה" זה adjective

ט"א
גוס'
ט"א
ה'

לפי אמור ויטרי "רבה" זה predicate. ולפי זה הלשון המקור הוא חלק הפתח (predicate) וא"כ יהיה צריך להכתוב "ו"י" יהא שמה רבה מקורק עדלם..."

שם "אסורא דקדושתא"

תוס'

(פרק ט' הלכה ו- הלכות גבלה) היינו "ובא לציון" והרמב"ם סבר בצירוף לאורו דוקא בעשרה (בסוף פרק ז' הל' ט"ז) כי אין צורך בקדושה פחות מדעתה. ופירוט "סידור" זה אמרנו וצ"ל בן קוראים אורה סידרא דקדושתה כי היא ממונה הוא, ולכן ספרי דההיראשונים האמרים ד"ובא לציון נאמר אפילו גיח"ז כיון דמאורם הוא הו' כמו לימין תורב וט"ו כחך.

סידרא
דקדושתא
מורה
או
אלהא
דמשה
ובאמר
אל גיח"ז

יראה מדברי התוס' דדוקר בקדים נתן קדים דרבנן. ונתן לאמר אתר הלימוד. ואין אנו יודעים לדיוק באה ^{התוס'} עלו קדים דרבנן תקנו אה.

דוקר
קדים
הוא קדים
רבנן

ויט מחוקקת רמב"ם ורמ"י על קדים דרבנן אתי אמרין אורת. הרמב"ם סובר דנתן לאורו ~~הוא~~ אתר כל תורה שפיר פה, וצ"ל "קדים דרבנן כל תורה משפיעה או יורה שמסקין בתלמוד תורה על פה (סוטה א"ט) ואפילו במדרשת או בהגדה..." (רמב"ם בסדר התפלות) ורמ"י נתן על הרמב"ם ואמר שאומרים קדים דרבנן דוקא על התורה (הדרשות או הגזירות) אבל לא על הלכה. ואפילו במדרשות או בלכות לרמ"י כדי פסוק אמרתי, דהקדים הוא דם דרוש שהם על הסודי מפני כן בסוף פסוק הקלורת אמרתי "ה' צוץ למנו יתן וכו'". ובסוף סדר טהרה נפגש אמרתי האמרא דה' יתועב בן לוי בספר

מחוקקת
רמב"ם
ורמ"י
קדים
רבנן

בי
היו
קדים
צ"ל

אין
קדים
ז'
ז'

בוא רק קדיש של מתי או קדיש של הפסח אם לא של קדושתן.
 והחיי, דהא ים החלקי אם מפטי נכנס למתן שעה קדוה-
 או לא. ~~דבסימן דבסימן~~ דאילו אם נאמר שכן נכנס למתן ז' ה"ח
 רק אם עדיין לא אמר הקדוש, וזה ראוי דהקדוש מפסיק, או
 מטעם דהו"ל של מתי או מטעם דהו"ל הפסח, דאי הו"ל קדיש דמתן מה
 יכנס לן אי מתי בכה קדיש או לא? ודוד ראוי ללן כה מתי
 שבת הראשון דהיום אומרים קדיש אחרי הכפטי כפי הלשונות
 הכפטי מתן הקדוה.

כ"ג
 ק"ח
 ק"ד

דל
 דל
 דל
 דל
 דל

ומתן קדיש דמתן רק של הקיום של החסוד, וכפי שיתן רק
 לגורם שש"ל פ"כ ב"ב כפי כבוד הפסח ואין לומר לחסוד כ"כ פסח
 מחייך יונק לקרא וללמוד עשרה שבתה דלכדתיה. והקיום של מתי
 כ"כ הוא ב"ב נוגד מתוך קלימוד דידם ואלו אומרים קדיש לבטא אלה
 בפיוט. (קיום *explicitly* for an *implicit* קדיש *ע"פ ש"ס*)
 ובאמת מוזדאן קדיש של מתי של מתי לדעת, ולא רק של הקיום
 של מתי? כי באמת יש קדיש של מתי שבתה אלא שאין זה
 ב"ב "הש"ל". ~~ב"ב~~ רבנו רבנו, מה שאלו אומרים ברבות
 ק"ש קודם ואחרי הק"ש השלמות, הוא הוא בקדיש של לימוד של
 מתי לדעת, ואלו ב"ב קדיש של מתי לימוד מתי שבתה ושל
 קיום לימוד של מתי לדעת, והחילוק של קריאת הגורם. כלן
 אין צורך בקודם ציבור בקריאת הגורם, וק"ש מה שאלו של מתי
 שבתה, אלא אין צורך לדעת של הכבוד. *ע"פ קדיש the way*
 תורה שבתה of *the specific representation*

יב"ג
 יב"ג
 ק"ח
 ק"ח
 ק"ח

וה"כ כה מתן שבתה חזו"ש ברובן שלם של ק"ש. כי אל אומרים

כפירוש מה שבפסוקים כאלא. *קאמט עקספליציטלי וואס איז אימפליציט*.
ואפי צו מובן הלכ מה שאמר הרמב"ם דבק"ש דברכה ק"ש הוי זין צדור
ט הוי הלכה בקדוש ואין זכר בקדוש כאמר מ"ו. והוב הראשונים
סוגרים דאמרים כהנה ק"ש אפלו ביחו ויהי מוזי כ"ד דאינא עין צבור.
ודכשין נפאר ש"ט ר"י בקדש דרכן צה"ד זוקא על הלכה.

י"ש הרבה קיומים בקדוש.
ר' יבושע בן קריה נותן לשבו

כ"כ
קיומים
דקדוש

א. יחזק

ב. יחזק מצות

ג. כ"כ יצא מצות

והרמב"ם והוס' אמרו שבקיום א. של יחזק י"ש הרבה קיומים.
יחזק נלקח לשלש קיומים ארמב"ם ~~לשלוש קיומים~~

י. יחזק

<u>ג' א' א' א'</u>	<u>כ"כ א'</u>
א. יחזק	א. יחזק
ב. אהבה	ב. אהבה
ג. אלוהים	ג. אלוהים
ד. יראת	

ואף שג"כ הוא מן פירושו, וכל ע' פירושו דאורייתא אפי'
הרמב"ם, מ"ה יצא י"ג קיום רק בפסוק אחד ע"כ. ואפי' דכ"כ
מדכ"כ" בכל המצוות, מ"ה וזה ע"כ בק"ש דאפסד קיומים האחרים,
מ"ה אינו אפסד הקיום של פסוק ראשון אם קראו קולו.
וזה קנושע לכתוב קיומים ביחוד, וקיום קולו מלא מצות.

יגוים
אצות
קיומים
ג' י
אצות
כ"כ

וידוע מצולג (או אפשר שספר שכל המורה שאלה, ואפילו כהלכה יש לה
קיום זה של אמונה באפלה, וזה קשה ולא נכונה)

תוס' יהא שמה רבה מברק. לפי תוס' שאין הפסוק בין רבי למכיר, אלא נראה דאין
קריט אמונה זו של אמונה באפלה, *הוא אפולוגיה*.
ולפי מהנני ויטרי דאמרי יהא שם ק' דגם לדתי, ללא, הרי זה
כשילת רש"י דהיינו אמונה באפלה. (ד"ר גא' סוכה ורש"י שם ט.)

למה דאפולוגיה ארבעה מיני קדושה יש.

נוסח
הקדושה
אנסח
הקדוש.

1. קדוש (זרעון, זרעון, דגמח)

2. קדושה מאש של קדוש קדוש וכו'

3. כ"כ

(הרימלס)

4. מחלוקת אי סדרה דקדושה או דבר דקדושה, או יק תרומה ולמנו.

ובאמת, בסדר אמירת הקדושה האחד אחרון והשני עונה. וטעם הפיר
כדי שיהיה כחן שנוטל רשון. ולומדים נוסח זה מסופר
בוא אמני דאי אפשר לשבח הפודא יגדלה בלי כ"ל רשון

דוקרא זה אל זה ואמר " וזה שצריכים נטילת רשון כפי

אמני שחלו אזנים לשבח הקדש בלי נטילת רשון אמני כי

"עורא דם כל תהלות" הוא.

ובאמת יש ~~אחד~~ שאלה מי הוא הנותן רשון לפני נוסח הקדושה

שלנו. דהיה מנהג עתיק בישראל שהתן מחול ואמר דד קדוש

תני דתיק
ואמני הנותן

קדוש, וביקל עונש מקדש קדוש. נמצא שבדפן הוא הנותן רשון

אבל הסובר עומד שאם נותנים רשון, דכא לומר שאנו אומרים

קדוש ונתן תוס' ואמ' אומרים קדוש קדוש ונתן

מבט מחדש וכן הלאה.

והברכו הואי אנו דמנפס דמתיקא הוא הנכון דהתן לותן הוסיב
 באמרו ברכו גדעמו בתחילה.
 וגמיון גב אמי הדבר.
 אבל מנפשו היונו בקדושה כדכתיב הוסיב. ורע"א אמר כדבר, והוא
 סוכר כמנפס דמתיק.

ובנה בקדוש קרב קשה.

דהא הקדוש האמיתי הוא מ'יא שמים רבתי והלאה. ~~הוא~~
 ו'הפסד ו'תקט הוא תרית רות. ואנ' אין כה הקדוש שום שילב
 ו'ראר קרמ אנאן וקרמ אנאן. דהא אם נרית רות היו
 על ידו בתפן כמו המנפס דמתיק אז היינו לריבים לעתה
 הכול מ'יא אמי רבב עד הכול ומקור שזכ המיל בתפן
 עומד יגברן וכני? ואם כיו במנפס דמתיק ~~דמתיק~~ דמתיק
 הירוג, הינו לריבים לעתה. יגברן. אלקודר. וקשה.

ב
ק
ז

אם ידע: והוא עדין תלמוד: ... חייב מיתה.

והנה המאמר כמו הוא קדש של עליה הוא איסור מיוחד
 לאתא קודם קריאה ופראיה יגדל זכרו דא איסור כה חייב מיתה.
 ב הנה השניב כאן הוא דאל קודם גמון קדש אסור
 לאתא. וכמה קודם המנפס אסור פה? יש לחזים מביאר תחת
 הליס נגרי אופיסר, ואנ' היו ח'לי אסור קודם דג המתיק
 וכל מקום הכי השיעור הוא ח'לי שיה.

פ
..

תנאים צדדים וקריאה. מאי משמך תנאי? ו' אומרים שלא רק כל
 בקרים אסור קימה, אלא אכילת דבר ארז געלט אסור.
 וצדדים יש לומר. דחידוש גוט הוא דמחילת "אכל" משום דאז כל
 דבר אסור מלבד אכילת וטריה ושינוי אסור על שבת.

ואבדא. לאסוקי מנה וכו'.

ק"ל דבאסור לא חל דא ק"ל לחזקה, אלא אם חל
 תפילה (קריא ק"ל ומתפלל)

תפילה באמצע תקנוס...

המחלוקת הוי כפול; ו' א' סומכים שאולה לבינה או לא
 וכי באבדא היראמן. (ב' ואכילת אכלין אין סומכים מחילה לבינה
 הוי מנה י' מחלוקת בסדר הנוסד מתבטלים וכאבדא השני.
 ובאמר לאי סדרת המחלוקת סמיכות אשולה לבינה היקר
 מחלוקת הוא דל' שנת בין נחת השור פרדס לביאורב
 מ' הוי ארמאא פשוטה או לא. *Some go according to when they could have gone out or when they actually went.*
 ובראיה שילא קוקר הוי מפסקים אשולה.

ד' מחלוקת
 בין י'
 וכיבדא

פרט מנהי "מחברת הפסח"

כפרת בא "עבד לראו איש מפסח קימו ד' בוקר".

פסח

ולצדדים פסח, לאי מחלוקת היראמן של סמיכות אשולה לבינה

אנו פוסקים דאין סוואכים ופלא כה' יומן.
ולפי הסדר אנו פוסקים דק"ש ואכ"פ תבילה וכדו' יומן.

הרבנו יונה ד"ר השכיבנו.
~~הרבנו יונה ד"ר~~ השכיבנו ושאולף אחינשא דמי.

הרבנו יונה נהגן ב' פשטים בני דרשביבנו הוי שאולף

אחינשא ובהראשון מטעם דרדור והכרת גאולף והפני מטעם בטחון.

ולפי שני הפשטים רואים את ד"ש כמחנה אצת. דרדור קיום של קדושה

של ק"ש (וכמו כן יש בק"ש קיום של דעושה גולה של ע"ר), והשאלה כי

איזה מן הקיומים של ק"ש נחשב ^{קרבילה} ~~מחנה אצת~~. הנונה הראשונה דה

יחוד וקבלת דול מלוג. ולפטר הפאקט של דרדור הוי אלו הפוטט

הם הם את נשואם בתבילה. ולפי הפטר השני של בטחון

אז קוצאי הקיום בגבילה הוא קיום של בטחון (אחנה באוהל).

והראיה ג"כ כונת דול מחנה ששם בתבילה דכא ק"ש ט:

השא דרדור הכסוק ייראוק דם שמה ולפני ירח דור דורט
(והוא מחנה מליכה למכיל וגביל דעם שמינה זומר תנע)

ד"ר ק"ש, ~~ואחריהם השא בהתבילה~~. וקד"ש פ"ט: הדי

השא דרדור הכסוק הפה ד"ר תבילה.

והר"י כאן נהגן ב' פשטים ראיוה למינה שאולה למפילה, האות

הפסקת והפני מהירושה. האת מחפסוק, דכא פסוק אחרון של פיק"ט

הי "הי צור ואא"י" והפסק הראשון של כ' הוא "ידנק הי עזת צ"ה".

ומהספדה השנה מהירושהו וראש אנו שר"י סוכר ^{דהקיום} ~~דרדור~~ בתבילה

של קדושה הוא קיום בטחון וכפ"ל שני אהיבנו יונה.

הגני
לאכדו
הפסק
לפי
ה' פ"ט
בבב
יוני

הפס
כה'
שבו

את
ככסו
ק'
דהבנו
יונה
דבטחו

הסבר
מחנה
ה' יומן
ול' יומן
לדג' סח
ל"א" ל

ב' פשטים
דרדור
יונה

וכונה
ק"ש
הוי
בתבילה

ראיה
ג"כ
נונה
דרדור
בתבילה

הא
הפסק
הר"י
א"י
לפ"ט
אין.

שדוד וי יום די ברית חיי סרה תפיל.

הסבר ברמב"ם דבבוקר שכן קדש חפשיק ולא קדש.

שמי ימי אמי רבה בר חנינא סבא אחיה דרב כל שאאמר אמי ויציב שמי
ואמר ואמנך ערביה לא יציב חוקתו. שנאמר להפוך בבוקר חסדך ואמנתיך
בלילך.

אמר
ואמנך
אמר
ויציב.

ובנה היו מחלוקת ראשונים אי אינו יוצא כלא אומר ביום, או אינו יוצא
אפילו אם יק ה' פק הסדר ואמי אמר ואמנך שמי ואמר ויציב ערביה
ועל דם הקדר סביב ר"י וצ"ל. ובגמרא אמר ויציב כוונתו על חסד
שעשה עם אבותיו היא שהוציאם ממצרים ובקד ליהם ביום ובדגיות
וברכת אמר ואמנך חדר דה אף על הדגיות שאת העבים שקיים לנו
הכחלתו ואמנך לשאלנו מיהו חלבים ומיהו דריצים ולשום נפשו נתיים
ולגדיתנו על כח אובינו כל אלה הנסים התדירים גמיר.

אמר
ואמנך
אמר
ויציב.

כאמר אחרת שאמר ויציב יש לה קיום של חסד זהא ד"ה כן
הוציאנו הי מחצרים כדי שפיה לו אדם והוי כח מהלכה דביקוט.
ואמנך שמי הוציאנו כחסד ודעה לנו החסד הפזולה ככאמר חייבים אמנו
להפזול לו ולקבל אכילתו. [אמר הוציאנו אכילתו ליהם לאקו"ם] ולקבל אכילת
לי אדם והוינו אה שאמר הכסוק להפיד חסדך בבוקר דהיינו
אמר ויציב.

אמר
ויציב
קיום
ואמנך

ואמר ואמנך יש לה קדש שמי דכח שהוציאנו מחצרים אה
בז' חסדו ויציבנו והוי קיום ל אמנך ויציבנו אה אהרן הכהן ואמנתיך
בלילך דהיינו אמר ויציב (ואמר אכילת אהרן כהאית"ל)
ואמנך

אמר
ואמנך
קיום
ואמנך
דאמנך

קדש שמי ויקדש ישרא... חסדך דאמנך ויציבנו אה אהרן הכהן ואמנתיך

קדש שמי
ויציבנו אה

73

רבה מקור וכו'... האם שייך רק לאולם דאמנה ומצטרף לאמנה
ואמנה, אבל אינו מצטרף לאמנה ויציב דבר ~~אחר~~ אלא.
האם אחרי הפעם קצת כפי הסדר בקור אלו לא בדריג.
[כשט אחרים ואלישראל אן צה אשר אל ישראל דרה אל אן ישראל כן יתא]

גמל זה דאמר כנפד לחתוקה גוסי ורג פתרה:

הסדר בשל רב צמים שסחיה אלה לבינה כפי רן אמ תפילה חובה.

שילת רב צמים הוא מקנה תפלת חובה כנפד בקרבנות. ובדריג יס מתקב אי
גוי תפלת חובה או תפלת רשות ובסדר החתוקה הוא, דבר תקנה דריג
כנפד אברים ופדרים. א"כ, א"י כפי אברים ופדרים כחלק הקרבת הקרן
אוסף, וא"כ גוי דריגית מתוקן כנפד הקרן זיק אברים ופדרים, והוא
תפלת דריגית חובה א"כ אין אפלה מצבה זו לרשות האברים ופדרים
כחלק דיקרין של הקרן והוא הדריגית מתוקן כנפד הדריגית של אברים ופדרים
ולא כנפד הקרן אוסף, וא"כ ה"י תפלת דריגית רשות.

הסדר חתוקה
דריגית
א.
כנפד
הקרן
וחובה
א.
כנפד
דריגית
הקרן
ורשות

ובאמנה הסדר הזה בתפילה ה"י מתוקן כנפד קרן הוא דריגית

ואי תפלה כנפד קרן א"כ
ה"י
מתוקן
הקרן הוא
הקרן
המתוקן
וכן

כחמתן דאמר דיקרין הקרן הוא הקרית הכבדא המקריב, ובא"י חתולא
את הקרן הוא דתא דיה מצבת. ובא"י סנין צמירת נפש שמוסר בשל
לאהבתו רבו יתברך, ואנו לוחמים קרוב עם חסות שמיא חדון כה
דחסות נפש. (ואתנה את ה"י כנפד... אפילו הוא נטו את נפש (ר"י)).

וקרא"ש הוא
לדון זה
דחסות נפש.

א"כ ~~ה"י~~ יתברך ה"י זין א קרית עם חסות שמיא חתולא היבא דאיכא
תפלה כנפד קרית י"ש דתן א קרית עם חסות שמיא. ובאמנה

וא"כ כן
תפלה כנפד
קרית חסות
דה קרא"ש.

התפלה ה"י קרן י"ש נשתי מתוקן בדלמא. #

אם אמ דריגית רשות כפי ה"י ה"י מתוקן כנפד דריגית

~~התפלה ה"י קרן י"ש נשתי מתוקן בדלמא. #~~

הרבה חתום.

הרי גוסי זה אלא אימא סוויק למיטא...

רצ' עומד דאסר לעמוד סוויק למיטא. דאסר יק שחריא וזה דרובית.

אזה מבני בצור מצובה. ומפני זה לא שיש רצ' דאסר דאסר לעני משהלל
בצבה לא שיק טרם אל בצור מצובה, אלא כיו איסור אחרות. עני פירש רצ' דמיירי
בלימוד ומלכות.

ובאחד גוסי שואל טוב ארצ' זהא רב מקימ' וכו' ומה סברת רצ'
שומד שאסר לעמוד סוויק למיטא?

ויז דשיטת רצ' הוא דאסר לעמוד גמא אבר האוס וקיום
חוק האוס קודם בודאם לקל וזה מהפסדכא שלא גמאנו על הצד, לא גמאנו
לא שכן לא גמאנו על צדכא, וגורה נבאלה בצבא.

It is not allowed to use any of your faculties before you are
and it is not to use any of your faculties before you are

והרמב"ם אומר שאני התביעה אסור לו לעזוב אלא אם לאו ולעצמו
בזה מלכות וקולות אורח ומעורר, וזה נאמר לעזוב, אלא אין חבד
לומר דר' ליחוק, ולפי הרמב"ם כה מורה קודם גמאנו, ואין כה
דאסר, וזה גמאנו על הצד.

וי גוסי זה המעלה ולא החתן את חזירו בורח, וכו' (לייק לבו)

יש לעמוד כי בשלים במס.

אם הם היו עדים לחתן ומדעו וכו' רק בעולם, (קובל קולו יש לחתן דא אנוש
לחמתן גמאנו, וכמו שהיו היה דושה וכן הלכה)

היא
המגן
הקדש

רצ'
קצת
וקצת
הולך

גמא
רמב"ם
נכח
התקדש
צאוקי
בלי
אין
הוא

הסבו
קנוב
המקד

שיטת
רצ'

קושי
גוס

סגור
רצ'

שיטת
הרמב"ם
והרמב"ם

ב' פסוקים
ב' גוסי
הם גמאנו
אם בקדש

1
1
77

הם היו להם זהמתי רק בליה (וזכר בליה יש זהמתי
זהמתי רק בליה ואת אן את צריכים להמתן והיה נהג חומרה גדולתא)
והיה גשה סמליק המתן בליה וביום.

קשה
המתן
הקדוה

ני בניה מניא קנאין וכו' אין תפלה שאזמ נשמה אלא בבית הננסה וצד שנתאוי. זלמתי
אל הרנה ואל הגבלה...

פסוק זה נאמר בפסל שמה ומתן נשד בית הבטייה. מוכח
דאיכא קיום גפלה בבית המקדש ובבית המקדש היה קיום רנה. וקשה
פירש רבי דאמר פסוק זה הולך על בית דוד הכנסת.

רבי אומר
קאי אנהיבן
וקשה זיא
הולך אנהיבן.

ומה מניין פניו נשד בית המקדש בוי כמו שמהפלה במקדש. חשי
ונה מוכח מדברי הרמב"ם פ"א הלכות תפלה הלכה ט' דהוי מצאוייתא.
~~הבמה"ט שם כה מצאוייתא. (ב"א הלכות תפלה ה"א)~~

שאר
המב"ם
נכח
המקדש
צאורייתא.
ותפלה
לכא יום
מצאוייתא.

בפירק א' הלכות תפלה מהרמב"ם יראה דסוגר דמצות תפלה בכ"א
יום הוי מצאוייתא. ^{ב מצאוייתא} ^{א מצאוייתא} הכי סקור תפלות, ז' ראשונה

וסדר
הפסוק
ומתן.

מתן (חתי)
אחז צד מחשבי

שבת, ז' אחרונה בודיה, ובאמצעות שאר צדדיה. ויקר אטיבד תפלות הוי מצדדיה.
לא ונשד המקדש הוי מצאוייתא וז"ל הלכה... והכל הוי מהפלה ^{נכח}
המקדש גבר מקום שגיה. וכן היה הדבר גמיר מחשבי נכח וצד
צדא. ~~אחז צד~~ הוי

הסבר
כנכח
המקדש.

ואם זמנין בתפלה נשד המקדש היינו מיום ז' הוי הלכה
זתפלה זו דקדוה. ולעקריה קריין צריך צוקא בבית המקדש. ולתפלה
זי בנהי כנשד המקדש. ופי' בהיפוך פניו. ולכן אומר שמה
בתפלה א"ל המקום הזה.

אנן השירים שבבית המקדש (שבנשד אנו אומים פסוק)
צמחה) הוי שירי קודש חוץ מחוץ צמחת שהיו אומרים

2

לשבת השובת / והייתה אמה שאחריה האם

אזכה ה' געזי ציון מלך משכנה ישאל.

וציון כה האכה. ואכילן משמך? מה רשעי סוכר דבוי ציון ואסבת צבוק. וזקן.

גשפול

אמתי ביום קדש בראשית אחר דב הונא ... בה חמנה סת ויזלא.

במנה סת וילא היינו באמצע קריאת הגורג. ולבארך לכתא חילוק

אי בכר יזא בקריאת הגורג או לא.

התעלה

החמנה סת בלי תפלה פליט לא הצביר דין לא לין פסוק

לפסוק, ומסמא סוכר דבוי ספיקא דאורייתא ולחומא.

החמנה
לחומא

רמ שטר מהדר אפיה ודכיס: פירוש, יציאה אסורה, אבל לחוד חומ.

והגויס פירוש דחוד לחוד גורג שגיל סה אלא שאמר לחמא

תנס

בקול רמ משום דמי דין לא אינו לחוד בפרהסיא, כי אין במאסר

שתענה לשמו, אלא עג דין של טעיה בכבוד ספר תורה.

והיף פירוש דחוד לחוד גלמא, וזקא אמ יי ו' חלוקה

היף

אילו לא הוא חוד לחוד י לא

והי חסה סלויציק אמר בש סייב חיים של הגורגים האלו

הי חסה
הכל
אק בכר
יצי

לחיים הם רק אמ רב שטר בכר יזא בקריאת הגורג.

דבהלכה סיא דאלם אמ יזא, אמ הליכוד קורא הגורג דחוד

אפילו דבכר אפילו פדמים דבוי, חמ צרף בכל סדא לשמו

חום סקוד גורג, ואת לחודים כה חמפסק, דכמו דחוד סהרה

וכמו בשמך גורג לזניק לשמו כל סדא שקויא יי. ולב יי יזא יי חן

כנל. ציבור לחוד הגורג שגיל סהרה גשטר קריאת

אמ אלנו מסכים לקראת
 התורה ~~במילים אלו~~
 בשל החנן (נכדתי הניף)
 ורק בתנאים אלו. (א שבה צ"א, בשל
 (א שיהיה בורה אומנותי.

עוד י יום י פירש תולדות תשי"ד.

המחנה סוף וכו'... בין פסקא לפסקא מהו תיקן...

יש לתקן אי איגראא המי הוי בשמן שהמחנה מדבר, או שאם כוונתו אומר
ובל האיגראא הד בין המחנה לפסקא גמלי, דהו אמון האן הפרשה. ומהו אמון
כפי כפי דהוי בין פסקא לפסקא, ובדל שהמחנה יזכר לא יכתב לנו אם יזכור
ואינו שייך אל המחנה הוי ילפון. ואל דהמחנה הוי חלק הקראת התורה אפא.
(ויקרא בספר תורה אלקים שום שכל" שמה כדמס).

איגרא
המחנה
הוא
הוא
הוא
הוא
הוא
הוא
הוא
הוא

ובסוף הוא דיש גי קדושת התורה. יש קדושת הפסא דתורה.
דהיינו קדושת אמתות ולפי גדלהאור שם דל הקלף יש קדושת הפסא דתורה,
דאמר בסנהדרין דצריך הקלף דיבזר לשם ספר תורה, ואלף ללפי לפי
דברי הרמב"ן דאמר שם דקלף הוי ק תשמיש קדושה, מה אומר דדקר
הקדושה כד האותיות דהיינו *אשר תכתוב*, ואלף לפי דברי
הרמב"ן יהיה לאותיות קדושת הפסא דספר תורה.

קדושת
הפסא
דתורה
הוא
הוא
הוא
הוא
הוא

ויש עוד קדושה לתורה דהיינו קדושת דברים. וזה הוי סוף
בתורה שבדל פה, ודקר קדושה זה הוי הרדיון. והראיה דיש
קדושה ככה, דהא איסור ללמוד תורה בעדל סה בגיב הכסא או במקום
לואה, מטעם שא יראה לך דתורה דבר". ודבר, דהרמב"ם סה דיש
איסור מתקן סה תורה שגדים סה דהיינו מתקן הרדיון. ותורה
שבכמה יש לפי סה קדושת הפסא גי (דמחנה).

קדושת
דברים

למחנה דיש לתורה שבדל קן קדושת דברים, ולתורה שבדל יש סה
קן קדושת הפסא, חלק קדושת דברים.
ומחנה הוי הככה בתורה שבדל פה, והראיה דצאן

הוא
הוא
הוא

האמרם יבוא לרצם חזק כהנהגה ~~הנהגה~~

"והוציניו כי יבואו" הו' זקא גשד לקדשת חפצא דהיינו קדשת ספר גורג.
הלכך אין אנו חוששים לכה לעבי האמרם.

ובאתר לעבי כה י' למקור אום הו' סלכה לקדשת חפצא זקא ומאוס כך אנו
הולך על המורשת, אף אין בה שייך לקדשת חפצא, אלא הו' הלכה דגורג שבכתב, ומאוס
כה אנו הולך על המורשת ^{דמורשת} דמא' על גורג שגדע.

ונח' יהיה לעבי נביאים וכתובים. דהא כל הנהגה בין גורג ונביאים
הו' בקדשת חפצא קדשת דברים. (וכמו קדשת מצוה קרב מקדשת תפילין
בקדשת חפצא ולא בנבדלים). ואם.. הוציניו הו' יבואו שייך זקא לקדשת
חפצא אבל לא לקדשת דברים, אכ' הו' הולך מכלל כה לא יק המורשת אלא
נביאים וכתובים ס' ומאור לעצמא דזה קריאת ההפסוקה. אבל אם הוציניו
הו' יבואו שייך זקא ~~לקדשת~~ לתורה שבכתב ולא תורה שבדע, הו' הולך
יק המורשת, כי הוא מהלכה דמאור שבדע, אבל נביאים וכתובים דהיינו תורה
כאן כה ואסור לעצמא בקריאת ההפסוקה.

עפי' למחיד רבנו יונה קצת קשה בו דמותר לעצמא בין שראא לעברא אבל אסור
לעברא בין שראא לעברא. ודוק.

ויותר קשה סתיו הו' עצמא מן שראא לעברא לון סמך לעסוק עפי' הפסוקה
שהואו שחוט לעצמא כה דבור המורשת.

דכלא בין שראא לעברא ממו לעצמא ונביאים דהא נפק ה' אקוה בין שראא
לעברא. והיינו מאוס דאנו שדה קראת. וט' דמ' העברא הוא דהא בין
לברא לעברא הו' כחצב דספר גורג פשוטה נמצא זאיא חפצא דמורה
דמא שחייב לעסוק הו' זאיא חפצא דמורה. ולכן אסור לעברא ואי נמצא

ויבואו
הו'
חיי'
לעבי'
לקדשת
חפצא
ומקורה
כאי' מלוא
קדושה
חפצא
דלכא
א' גורג
שבכתב
דלכא
(דמורשת)
נניח נביאים
דלכא קדושה
חפצא אף
דהיינו
שבכתב

דמנו יונה
בין שראא
ממו לעצמא
ואסור לעברא
ודוק.

שגירה
בין
לעברא
לעברא
לעסוק
לעסוק
עפי'
הנהגה
דלכא
אפי' (ע)

לעבי' דהיינו

יום הכפורים וגם ^{החול המועד} קראם לערב בני מדינתן. וזה שם המזבח
 עיניהם וזה לא דבר מדינתן היינו מפני זה היום נכבד בתורה דבר
 גלגלה לחזק גדוד" וכו' וגם זה נכבד יוחי בגוריה ופי' גפיל
 אלו הנזיר, מאכ' בטנה ופזרים דאנם נכבדים בתורה כלל ואלם אנכי
 סופרים.

מזאוליא
 זרן
 נביא
 היום
 קוד
 מדת

זה ובלד שלא יקדים ואלא יאמר. יט. כי פשטיה ג'טא יאמר.
 ויא' מאיבדלא יזעם, ואם יזיל אין לו בקנהשקוד גדלים.
 ויא' דלא יאמר כל המצוה עד לארי שמח' לרוב, אלא יאמר חתמו
 קריאת בתורה ביוזם בקמ' גשמית לרוב.

ת: ודינתם אג נפשוהיכם: הפס' הוא כמו שאינו: הכל מקום קרא' על יום הבא
 מצונו השם או הדין והוא הכולל. והכא הרי הוא להיסק. ולכן
 פיכשה נסח' זהו' על יום ט' דלפון וצנח' פ'דל הוא וקרא' על
 הבנה.

בגד' כתב דמי שטרף בפריסה יכול להלים גפילותיו דנחש אונס, והפ'א
 כתב ד"ן גברות חו'. ונראה דקרא' על מה שאמר ר"ג, שטרף
 חמת דוק דמזונת ושכר גלמזון כפי זה אינסי. והריני מספק
 בזה אם יש דמיון לשכר גלמזון חמת דוק דמזונת גלמזון, אולי
 מלמ' אונס.

הפ'א
 וראיתו
 זנטיה
 דכתיב
 וזנח
 עדיני
 הדין

הצביון מברן וכו'... גמאל חדין הוא דקדושת האו"ף בין שדלה תו לא סקס. דאלף קדשים אמרו
 פרק רק אסור מעלה, אבל קדושת האו"ף שאר דליהם. (פ"ה הלכות קדשים ה"א).
 (תק נטו מנתן הו הפרדה מקדושת האו"ף). וזורה מקדשת האדם בקדושת
 האו"ף. וא"כ, א"ל בשכח גלחזו גמאל פשיעה צריכים לכבדו כמו בשכח
 גמאל אונסו כי עדיין י לו קדושת האו"ף, וחזר אחרת האו"ף דקרא באונס?
 ונראה אמאי ע"ז פרק שני ע"ב אבני מצבת דשנזום, דאיכא הלכה
 דבאו פה"לים ניהללנהו. ופירש הרמב"ן דאין זה משום הוצאה במעילה בקדש
 בדרך הבית כמו שכתב גדל האו"ף, אלא דהוי הלכה דחילול קדוש אפרים
 קדושת האו"ף.

מקדש
 לא
 כשעזר
 ז"ל
 חילול
 קדושי
 מקדש
 קדושי
 האו"ף

ושכחה גמאל פשיעה הוי ~~מחזיק~~ ^{כמו} חילול קדושה. כי נהי דאס
 לא עמד רק לא קיים עשא, ה"ה אם למד והס"ח דגמ אילחזו (שכח) הוי עבר על
 דא"ו. והיינו מה שאמרו חז"ל, כל האכיל דבר אהז מחטתו הוי זה חייב מיתה.
 ומכיון דהשכח הוי מחזיק, בבאו פה"לים וכו', אין להם לו כבוד כי נפרד
 מחט קדושת האו"ף. אש"כ אם שט גמאל אונסו.
 וכן כיון גמאל מחזיק אינו זין דהיינו כדעת, וקשה דל הפסוק דצין כה"לכא
 שייכות לתשוחו לפרעה. וכו'.

שכחה
 חילול
 קדושה
 מחט

א"ש: דאמרינן לומר ושגרי לומר מחטין בארון.
 (מכאן)
 י"ש מחזיק אי מחט לומר ושגרי לומר בארון אמר א"ל גשני
 אונות. ונהי כן אי צריך לכבד בפקק ששכח תלמודו כמו תלמידי תנאים,
 או רק לומר לו כבוד בפני עצמו שלא כ"כ שז"ל כמו כבוד תלמידי תנאים.
 (הנהי כבוד יהיה ע"י יראה, דאין צריכים ליוואר חסני ג"ח כח שכתב א"ל
 ה' אלקיכם יוראו, לרבות ג"ח. ומהג"מ לא הכיור דין יראה ע"י כן
 ששכח תלמודו). ורמב"ן ור"י כדכ"ז די דדק מחטין היינושתי.

לומר
 ושגרי
 לומר
 נה
 כח
 כבוד
 א"ל

בדל
 מ"ג
 וכו'
 תורה
 מ"ט
 י"י
 גמאל
 קדושי
 (וא"ל)
 אי לומר
 ופ"ל
 קדושי
 אונס
 חסכו
 לומר
 א"ל
 י"י
 שגרי
 קדושי

ג"ו
 ג"ו
 ג"ו

ג"ו
 ג"ו
 וכו'

ביד המאור
 ורמק
 מזיק
 מספר
 גרה
 שמחן
 יי
 גמשי
 קדושה
 (וא)
 אי לומר
 ושל
 קבץ
 ארומה
 הספר
 לומר
 אי
 ב' קדושה
 שכל ארומה
 לקדושה

וסג' ספר תורה שמחן הכתב ~~המחוקק~~ ^{סג} גדל המאור ^א והראשון לנו דבר
 למשי קדושה. ~~א~~ ואם בספר לומר הו' גב' ארומה וכדבר רב יהוד
 אך שפיה אחי ב' ורמקן לספר גרה שמחן הו' למשי קדושה דבר הו' שג'
 שפיה לומר למשי קדושה. וסג' אי' הו' בארון אבן כדברי חכמים מ"ה אין סגרות
 לכה ורמקן, גיש נ"ה בן שפיה לומר וספר תורה שמחן. ד"ה לומר נשאר
 שפיה קדושה מאכ' בס' שמחן, כיון דאינא ^א ג' דיני' לומר: אקדושה אפלה
 לומר ב' קדושה משכן כמו כלפיה שג'. ואף בכתשפיה לומר בקד קדושה
 א' מ"ה נשאר קדושה ב' ואכתי הו' לה שפיה קדושה, משאכ' כס' שמחן דאין
 שום שפיה קדושה אלא רק למשי קדושה.

תוס' א': ד' שנים מקרא ...

ג, ב
 וסג' הו' הוא זאב תרומ' אינו מכות לרשום בשפה ארומה דוקא
 אלא הו' ביאור: זצ"ח ללמוד שנים מקרא ואמר גורה שפיה ארומה, ושום
 שפיה.

תוס' ה' ד' ואכתי, האמר גורה שפיה שרובה ארומה מזה ורמק מ"ה
 יס, ודן כמה צריכים לתרומ' ? ~~והוא~~ ^{ותוס'} בארומה תרומה ירושלמי ^{הו'}
 וכס' השלמה בתרומ' אכ' ארומה אנו.
 דדן היבא דגירמא בבית הכנסת ^א מ"ה, עד הכי ירושלמי דתם, ארומה הו'
 קמתין
 תרומ' דרומ' יס' ל' הדין ארומה, ואינה תרומה שמתא' בה כגון קד
 מזה ?

דו' ד' ימים פרשיותיו. א' הו' דין במחן. אכ' כג' ארומה רביזי אמ' גרה קדושה שמתא'.
 ופרשור הו' דין בלבוש. הבלח' לפני השג' הו' כל הפקוד דדה שג'.
 יברומה

ומהו' אהרן זמן השלמה הוי זקרא באמא בעלז.

ח: על מדברו אהרן גמ הכנסת. עיין ברבנו יונה. (מסכת ר"י והנ"ל)

הי' שאלם עליא הוא.

לכל השיטות האמורות באן בהדייתות מחולקות והכול מדבריהם ע"ק ק"ש נ"א. באה מה
אמר בהדיא א' וז"ל ליליא הוא ה"ל לע"י ק"ש וימא הוא הק' ג' ע"ל הו"א ק'
ובדייתא כי ה"ל לע"ל ימא הוא לע"י ק"ש, וליליא הוא לע"י ק"ש ה"ל ע"ל הו"א
הזקק, או לפי שיטת אבנר ג' ע"ל.

אבל יהיה קשה לע"ל המאור וה"ל ג' סוגיות בהדייתות מחולקות, ואלו באמר הע"ל ליליא
הוא היינו לע"י שאר ע"ל, ולא דאמר ימא הוי ע"ל לע"י ואלו ג' ע"ל וקשה ע"ל בהדיא המאור
בהיפוך הפינאי לע"י כי המצות י"ל, כי היא ג"ל המורה ה"ל ה' מדובר במשך ויליא הוי
"וי דהא כ"ל אמרנו, וז"ל ע"ל ימא הוי ע"ל ה"ל ה"ל.

ש"ל הר"י ז"ל הנה הוא כ"ל ה"ל (ע"ל חמ"ל ספרו ש"ל ה"ל)

א ק"ש של דרביה מתחילתה אכ"ל בהדייתות, וז"ל ה"ל ה"ל (ובא ע"ל)
ב ק"ש של ע"ל ע"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל
ג ולפי זה היא ק"ש ה' דרביה מתחילתה אכ"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל
ד הקנה מדבר ה"ל בתן ע"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל
ה וז"ל בהסבר שי"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל

א התחיל בתן וסוף בתן הוי ה"ל אהרן ע"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל

ב וה"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל

ג ואמר שקוראים בהלכה. ומדובר באמר ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל

ד וז"ל קרא ונאו ע"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל

והיו חומרי כי ארבעה המלוא עד ונדד עליה.

יובא גלגלי התחלת אמן קובצים לחומרה ופינו צאת הטכנים, ואף שלא

לקולה אף התחלת אמן אחרת שיהיה אדמוז רגור.

ולגבי סוף אמן פוסקים לחומרה יז' ובינו לגבי האמב והיו חומרה

כי מאויבים החיוב.

± וקביעות ההלכה א ק"ש א לזה בא בראשונה אפי' שהקביעות ההלכה א ק"ש יתקן

בא בליה ובדבר המדע. דבר רק אצלנו אולם וכו' דברי הרמב"ם פ"א הל' ק"ש

... חזון ערב אמן וכיון לקרות ק"ש פ"א ח"א

אף דמינו פ"ט צה בשעור הבא, ואחריו שכלו הלוי בשם לזה יוס. וא"כ אמרו

ק"ש א דרכי פ"א, ואל שריה במזרח, וזאת ^{דרכי} ~~בא~~ עם דמוז השחר. וא"כ

אם אמי ה"ל דיכול לקרובה בשם המזק יז' הנ"ל? לא אטעם איוב הקריאה, אלא

אטעם קיום החצנה. שהחיה היו דד דמוז השחר, והקיום משך אף לאחר פ"א.

ונבא א א צה ב"ה בשעור הבא.

שיעור א' יום ה' שנת תש"ז

שיעור המוסר: קראו את יום חגנו החמה זקא. ואם לילה סד הנל. זמנו הזמן יום ולילה.
 (גדל המור) אבל של לילה קראו מפל המטה. דאל שחיוג ממילי זמן לילה זחינו
 מקדית החמה, מ"ח הקיום של ק"ש של דרביה ממילי זמן היום הבא, מיינו
 מפל המטה.

שיעור ה' דרביה מפל המטה

בבב הסבר ב"ג: והיה לומר דלאי כזמן, ושל יום ה' זקא אנל, מפני המטה זכרתי של זכב.
 ואל זמננו בכרכור חולק ואומר, מאציר וכו', מ"ח המט ה' מדע, ומדע חלוא.
 ולכך זמנו שזר מפל לילי המטה ק"ש של דרביה נרא דצני הפכית.
 באמר רואים אנו שכל ה' שזר לכתב דברת בגויה ממילי, זמנ גמילי היום הפא.
 והם קריא ממילי, הדלת הנרות ב"ד והמנוכה, וספירת הדומה לראשונים יודים, זמן
 גמילי לרבי יונת. ושני ט"ז כל אחד לומר לקמ.

וגינו הלכה דפל במקדש, יום של מקדש נמור מפל, זקא נמור למיז
 של גין הדובים. יום של מקדש הוא ממורת הדש דז פל המטה. והראי
 ממילי ממורת הדש דהא ידים לא נפסלים בלילה, אם החל בשביל ממורת הדש,
 ואל נפסלים בלילה אם החל ליום מקדש ממילי אם לא יסן על הלילה [קדוש ידים והלילה
 ה' מהפסוק, "ורחצו ידיהם ורגליהם" וכו' כביו המוסר]. מפני דמילי דזן
 הוא ממילי יתו של מקדש ופל המטה הוא ספן. וכל ממילי קושיה ה"א דל
 ז"ל שפא אין ה' פל המטה שידור ק"ש הא בז שידור גמילי. זמנ
 רואים דפל המטה בז שידור זמנ. זמנ גמילי של מקדש.

קיום ממילי דרביה גדל המור

אבל מ"ח אין הפל דזש לילה אלא דזש ממילי היום הוא. וא"כ
 זן דממילי של ק"ש יכול לביוג מפל המטה. דזקא דממילי של ק"ש ה' י
 ממילי. מ"ח ינוס לקיים ממילי ק"ש ממילי היום זמנ שידור דל נעור

שיעור ה' זמנ גמילי

הנוכה או הדולק ביותר שיהא או קרא במחשבה אהמטן הווא כדאמרנו מקודם.
זאל זאין דריין חייב אקרא איה יוכל הוא לקיים המצוה מפלס. וזכו שאל

הבנו גם.

שילת הדמיון - וזה ש"כ סברת הראשונים דמטעם מדבריו זאם התפלל צדקת

מפלס צדקת להתפלל כגורת נדבקה. דבא אין חייב אלא קיום לבד.
דאמר דזמן אפלט צדקת הווא לילה ואהיה אח"כ וצ"ל וכו'...

וכה מטעם מהפכות גבול פרק ט' (לכבוד ו' וצ"ל) וכן יתפלל צדקת של

מוצאי שבת הטוב לפי שגילת דרכות רשות אין מקדקין במצוה. ולא

שם אם הו' רשות כן מקדקין במצוה? אלא ש'ל דמפני זיכור לקיימה מקודם משהו
נצדק. וזכו סברת ר"ת בק"ש של דרכות שאמרנו.

ולפי כ"ל הדברים הכשרים מפלס כמנהג יש להסתיים ככה:

1. ספירה מפלס: הא דצדקת ספירה גילתה כיו מצדכתיב... ותאמרה. יראה דאין צב

זין של לילה אלא של אש לילה, צדקת לילה כיו חמא. וא"כ יש בזה חמא דצדקת לספור מפלס.

2. משלחו שמי אפילה כגוב. יום אקרא אלפין ולא תדנה לילה וזוה"כ והסכירו

במאמר גילתה מנהג ויום מיום.

3. גר חנוכה דבמוב משיבא הישל מן השוק.

4. גופי טבא = דמקבל למי טבא מפלס המנהג.

אבל סמ הקידוש הו' זקרא גילתה לפי המנהג אברהם כ"ו הו' מלך ההפדה.

ולפי כ"כ משום דהו' כוס ראבון של זי כסות. ואפי' שנים הטעם הו' מפני דהו'

אלק של סכוכ יצא מלפני דהו' זקרא גילתה. וכן הוא שאל כולל האאוד.

קיום מקודם
הדרכות
גדול
המאור
כ"ל

ושיטה זו של ר"ת ריבון לקיים המצוה בדרב מקודם מפלס והלאה אף
דאין בחיוב ע"ד הפקדה הו' זקרא לפי ק"ש של דרכה דהו' פלס תורת היום
הבא. אבל ק"ש של יום הו' זקרא מנהג המנהג. וכן הוא שיטת רבדן המאור ש"כ.

שיטת הגוסי (שיטת ה"ו)

שיטת הגוסי הוא דבריה קורא לפני לראת הכוכבים ועצמה כחית דהיינו אפס
התחיל וקורא משל יום אחדוד השמש

הסבר הגוסי ק"ש תלוי בחלות שם יום ולילה והיינו בצאת הכוכבים וחדוד הארץ, אדוויזוב

ש"ב דאל דאן החיים מחולק אלא מצאת מ"ח יבול לקיים מצבת ק"ש של דרביה משה מנהי

ואילן ובעמ סודי כח"ל. ~~לית סודי באינא חילן~~ אפסל לפי חס ע"כ כ"ו מסכת מולת יום

היא דהיינו תחלת שם יום כפי לאי קדום.

י.צ.א.

א שיטת איכא בשמי ק"ש.

ב הספדים: קודים תחילת שמי לזו וסוף שמי לזו שנים לחומרה. ואף זיכיה קורא לוצאה

מקידות בה. וקודים של דרביה תחילת והיינו מצאת ויזבא וחלף של שמיא בני

אחדוד אף זכ"ו קורא. ואח"כ קודים א סוף דרביה דהיינו ג"ל.

נמצא בחדודו דז ג"ל יבול לוצאה שם ג"ל דרביה יום בשל שמיא וזיכיה

לא בלוי.

מקדמות ג"ל

ג ה"ו ודלז המאוב: ק"ש תלוי בשמי יום ולילה ואפסל יבול לקיימה.

ד תלוי (היינו ה"ו): ק"ש תלוי בחלות שם יום ולילה ואפסל יבול לקיימה.

תוס ד"ה לא לשלם וכו'.

ה גוסי בקושתם הקלו דל שיטת גבתי ספרך דבא חזור לא יאמר בבידוי

שיקרא בני ק"ש גין ד"ה לר"ב. ותירצו ק"ש של אלה כ"ו ע"כ חזור בלתי ושל י"ח

מחזק גלתי ואילן. וכמו א"כ ור"ג א"ל המאוב (ה"ו סוף בלישנא דר"ב) ור"ג

ודלז המאוב סקו כפרימא העניה דבא מחוקים ה"ו אפסל אלה.

ב ק"ש
גוסי
לדודק
ל"א
ל"ב
ל"ג
ל"ד
ל"ה
ל"ו
ל"ז
ל"ח
ל"ט

אם
ל"ח
ל"ט
ל"ו
ל"ז

ד ק"ש
ה
ו
ז
ח
ט
י
יא
יב
יג
יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ

ל"ו
ל"ז
ל"ח
ל"ט
ל"ו
ל"ז
ל"ח
ל"ט

ג
ל"ו
ל"ז
ל"ח
ל"ט
ל"ו
ל"ז
ל"ח
ל"ט
ל"ו
ל"ז
ל"ח
ל"ט

ל"ח
ל"ט
ל"ו
ל"ז
ל"ח
ל"ט
ל"ו
ל"ז
ל"ח
ל"ט

וזה לכתוב
אזנה זקא בעדק הדתק. אלא אם היה מצד הכי בלא הויג כיזים, ^{והי לכתוב} ~~מחלל~~ אין
לו דת קיום אגב .

אבל אלו הסוגרים דבמציד נמי קורא עד של החמה סוכרים כמו
שאמרנו דמגד דלפני סוף נמן הויג אחי החמיר וביינו עד של (נמן יום)
וכמו שמהויג ברחוק נמן נלם יום בינו לאג) וכתבתי היאמן שבט גספוזים.
(נמן שומי סוכרים זקא גלוי ^{דמגד} ~~מגד~~ ואין חילוק בין סק דגד תחילת נמן, לטוף
נמן, דקדש לאגה למה אנה מתחילת לא דרביה מ שקדש).

והסוכרים
דמגד
הנש
כדי מחומה
כדמגד
מקרא

המגם פ"ה הוכנה תבשה הלד נמן מנה וכו'... לפי החמיר ינון להבדיל מנה
עד ~~לאג בכוונה~~ שקדש החמה ומדריג מקדש דבינו מפ"ה ויש להבדיל לסימא
מנה ומדריג כג אחי כג בין פ"ה ל שקדש. דודג נמי דודג ודודג כמי
דדריג. ואל דוכאודג נראג נטריה וכמו קושיה ה"א דבא ד"ד ד"ד ד"ד
למחי כ"י יודג או לשחי כרבנן, ואיך פסק יאמין ה"ה נ"ה ינון ש"ד
נחא.

כדמגד
ג"ו
מגד
יסוד
בין ש"ד
כ"ה ינון
אנ כרבנן
ה"ה
מנה
ומדריג
וינון
ה"ה
כרבנן
ש"ד
נ"ה
קרבנן
ש"ד
מנה
ש"ד
ש"ד

דלפני מנה סק הרמבם לפי חיוג מנה כרבי יהודה עד הטלג
ולפי קיום מנה כרבנן דכו ע"ד ל שקדש. ונלמד ממדריג פסק
הרמבם איכנא, דהיינו לפי חיוג כרבנן ויינו שקדש, ולפי קיום
כרבי יהודה דהיינו מפ"ה ואיך. נמא דינון קיום מנה מפ"ה ואיך
אלו באן חיוג ואלו מדריג מפ"ה ואיך אל באן חיוג. ה"ה
ינון להבדיל מנה ומדריג כג אחר כג בין טלג ושקדש.

ואין לרבי דמגד

הוא כן רגש אמיתי לחיות כאדם ודלא כרובן.
 המאורעות האלה: ורטי פירש כדרך הראשון ומכאן אמר שמהמאורעות הוא אלטרטיבה
 "הייתי חייבין אתם להסתיין ולא מתורין". .. מתורין "קודא הו"
 פירש גארי רבנו יונה.

ג. חבסון. פירוש חבסון זה שישנו לפני זמן קצוב ויזוד. וזל שפסח יאכל
 לפני האולה. finish before a deadline.
 מידע - אין צריך הסבה, כי בא זל שם הטעמו. וכל מידע לא יאכל יזודגו.
 מלבד - בא זל שם האולה הזמן צריך הסבה.
 פסח - הכנה לאולה. הזמן זקא קודם האולה. ומשום כך יאכל
 בחבסון, כלז קודם זל האולה.
 ויש בו זמנים בשאולה. אין מנת בכורות בזילאפה הכוא. בן בקור יאכל צוא
 ישראלי ביד רמה.

ולפי ד"ר דיקר בשאולה הייתה בבוקר והפסח נאכל קודם האולה, וזילה
 וחבסון הו' אמו הדבר ולכן לפי ד"ר חזק אליה מידע.
 אבל דוד לפי דאוד דיקר האולה הינה ^{בזילה} ~~בזילה~~ וחבסון קא
 ומכאן דדמתי יאכל בזילה קדימ דז חבסון נמצא שחבסון ^{מבט} ~~מבט~~
 שמהאולה היא לא לילה, ונומן הזמן קצוב ^{דז חבסון} ~~דז חבסון~~ חבסון.

יראה מנחם הסוכא דגבסח אכא דני סא ^{כאן} ~~כאן~~ אכיה חבסו חרות, איסור
 אכיה קודם הלילה, וסא דני קדשיה קדשיה. אלא דאכא מידעו סא יאכל
 קודם לילה. וזה משום שסא. ו"הכנה" חורה דנאכל יק קדש
 פסח ולא בקיום ק"י. לפי ד"ר חבסון לילה אחר ולפי ראב"ד מידעו סא

למחר חצות. ואינו למחר חצות לא נדעה מחר לפי רוב הראשונים. ורש"ם סבר
דנדש נוגר.

נמצא ראיה מתוקה הוסי' ורש"ם אי נאכל' ליום ולילה או ליום ולילה עד
חצות ואחר חצות נדעה מחר. ונה' אי חזר בלא ל' וחייב כרת.

ואותר פסח שלמים: ויש לתקור' א' הוי' יום ולילה הלכה בקדשים קלים
או קבוי' הלכה בקד' בהקדבת פסח. ויראה מדברי הרמב"ם דהוי' הלכה בהקדבת
ולכן פסח הרמב"ם נאמן כסח נאכל' לפני ימים ולילה אחד ל' ומתוספתא משמע דבני
הלכה משם קדשים ולכן אומר התוספתא דנאכל' ליום ולילה.
ולפי' הוי' דנדש נוגר בקורי נאמן נמצא ליום ולילה.

אבל לפי הרש"ם דנדעה מחר אמש בחצות הוי' ד' בקדשים, נמצא נלמך
חצות באמו פסח נדש מחר ונ' לא מצינו?

ויראה דמש' הרש"ם סובר דנוגר אחר חצות גלוי' גדלן פסח דאינו סבר
דכיון דאמר באכילה אחר חצות והיינו בודאי זין פסח, אמילא שיק' להיות נוגר (מטרם
קדשים) דא"א אסור אכילה בלי נוגר. ולכן באומר פסח כיון דמשמע זין פסח
אז שם לא נדעה מחר. ולפי' הוסי' בודאי נאמן דזין אסור אכילה אחר חצות
מש"ל דכיון דזין בפסח ולא בנוטר. נמצא דזינו פסח הן אסור אכילה
קודם לילה, אסור אכילה אחר חצות, אכילה אצל וחרור וכו'... וזינו
קדשים הן נוגר למחר אכילה וכו' אומר פסח, אלא דנדעה מחר. וזין
קדשים בנוטר תלוי' האסור אכילה בפסח.

ור"ת בפסחים פסק כראשון, ורמב"ם פסק כר"ד.

מתב' :

מתוקה
הז'
יחוס'
בהכל'
לפני'

א"א ב"ן

אחר

מתב' י"ד
ג'
אתעתי'
אמת' :

ז"ל אחי
הכבוד
וב'
ר'

ז"ל אחי
נכד' רפי'
אחי
ברוך

התעורר